

συντέλεια

συντέλεια, η, ουσ. [*αρχ. συντέλεια*], η συντέλεια· μεγάλη καταστροφή, ιδίως από καιρικές συνθήκες, κοσμοχαλασιά: «οι βροχές προξένησαν τέτοιες καταστροφές, λες κι ήταν η συντέλεια»·

- *δεν έγινε δα η συντέλεια του κόσμου ή δεν έγινε κι η συντέλεια του κόσμου*, βλ. φρ. *δεν ήρθε δα η συντέλεια του κόσμου*·

- *δεν ήρθε δα η συντέλεια του κόσμου ή δεν ήρθε κι η συντέλεια του κόσμου*, λέγεται σε άτομο που δίνει μεγάλη έκταση σε ένα δυσάρεστο γεγονός, χωρίς να υπάρχει λόγος: «έχασες χίλια πεντακόσια ευρώ, δεν ήρθε δα η συντέλεια του κόσμου»·

- *δεν έφτασε δα η συντέλεια του κόσμου ή δεν έφτασε κι η συντέλεια του κόσμου*, βλ. φρ. *δεν ήρθε δα η συντέλεια του κόσμου*·

- *έγινε η συντέλεια του κόσμου*, προκλήθηκε πολύ μεγάλη καταστροφή: «ήταν τόσο δυνατός ο σεισμός, που λες κι έγινε η συντέλεια του κόσμου»·

- *η συντέλεια του κόσμου*, το τέλος του κόσμου: «σύμφωνα με πολλούς ψευδοπροφήτες, η συντέλεια του κόσμου θα ερχόταν το έτος 2.000»·

- *φέρνει τη συντέλεια ή φέρνει τη συντέλεια του κόσμου*, την παραμικρή ατυχία ή δυσκολία τη φαντάζεται σαν μεγάλη και ανεπανόρθωτη καταστροφή: «είναι τόσο απαισιόδοξος άνθρωπος, που με την παραμικρή δυσκολία φέρνει τη συντέλεια του κόσμου». (Λαϊκό τραγούδι: *εγώ τα έβλεπα όλα τέλεια κι εσύ έφερνες τη συντέλεια*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας